

„Gospod Feliks! . . . Kakšen sladkobe-sednež!“ . . .

V tistem trenutku je objelo Vero čuvstvo, da bi oprostila Dobravniku veliko večji greh, vsa prijazna in s smehljajem na ustnih . . . Vrnilo se je k njima nekdanje prijateljstvo, in obema se je zdelo, da prihajajo zopet vesele urice mladosti druga za drugo.

VI.

Minil je lepi maj, in poletje je potekalo. Vrstili so se vroči dnevi s pekočimi in žgočimi solčnimi žarki in popoldansko soparnostjo. Prihajali so lepi večeri, ki so prinašali s seboj prijazen hlad in sladak pokoj: zvezde so gorele, narava je snivala, in lunin svit je trepetal po nji . . . Zgodnja jutra so privajala s seboj vse polno življenja. Prebudili so se sanjajoči gozdi, zašumelo je rosno listje, in iz gostih vrhov so priplavali veseli glasovi gozdnih prebivalcev . . . Solčni žarki so obsevali sanjajoča polja, in trave so se dvigale vse mokre, in rože so obračale svoje glavice pokoncu, vse rosne in zaspane . . . Zazibalo se je zlato žito plodonosnih njiv, in biseri so zablesteli . . .

Na nedeljsko jutro se je počutila Mira čudovito dobro. Vstala je, hodila po sobi in zaželela je, da bi šla daleč vun na izprehod. Šla bi po travnati stezi sredi njiv in trat in prišla bi v senčnato hosto. Stopila bi na mehki mah, nasproti bi ji privedlo vse polno gozdnega vonja, vesele pesmi bi ji udarile na uho, in objele bi jo prijazne sence . . .

Prosila je, da bi smela vun. „Gizela, poj-dimo tja za uto samo za trenutek! . . . Kdaj že nisem bila tam!“ . . .

Mirin stolec je še stal med temnovej-nimi smrekami, in Mira je sedla nanj vsa bleda in prepadena. Objeli so jo spomini na ure, ki so ji potekle tukaj, in vstala je vznemirjena.

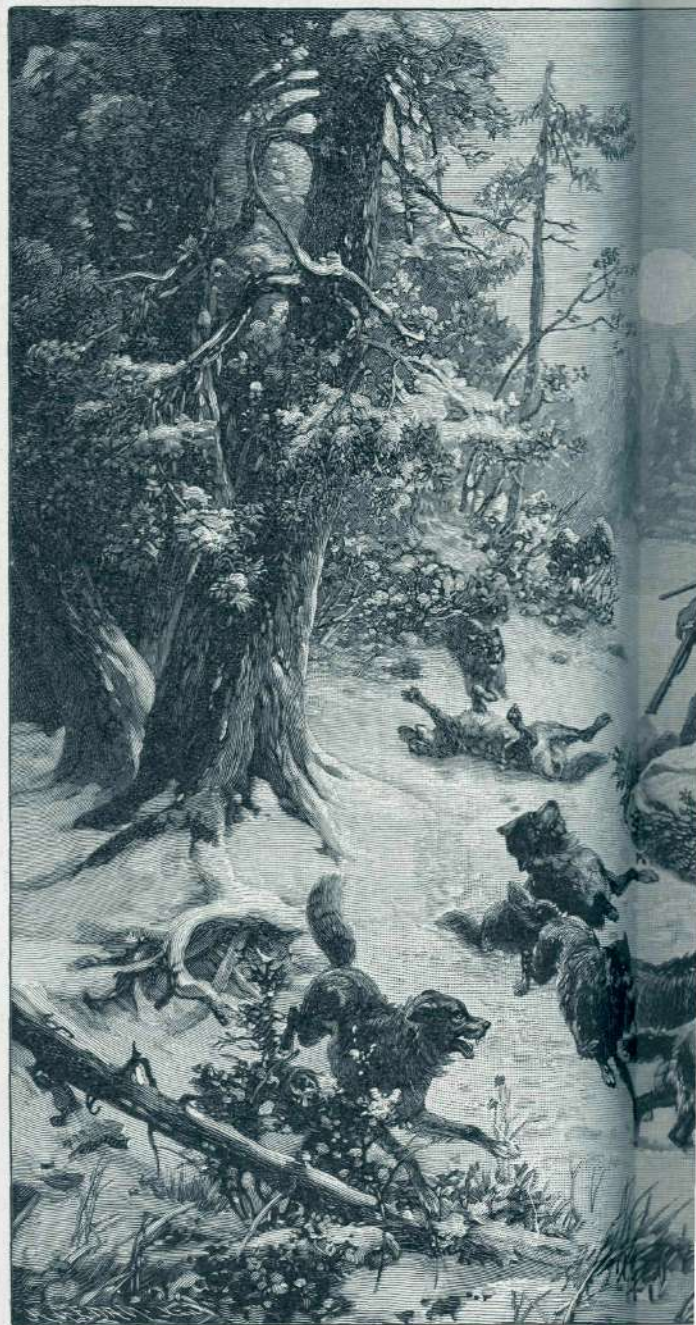
„Glej, Gizela, koliko lepih ur mi je po-teklo tukaj — in zdaj . . . nobena več!“ . . .

Njen glas je bil tih in žalosten. Gizela jo je izkušala tolažiti.

„Mira, saj boš še zdrava, Mira, in še bodo nama tekle prav tukaj vesele urice ljube mladosti, Mirka! . . .“

Šli sta po travnati stezi ob cesti, in ljudje, ki so šli mimo, so se ozirali po bledem Mirinem obrazu.

„Kaj me vsakdo tako začudeno gleda? . . .“

POGREB V RUSIJI.

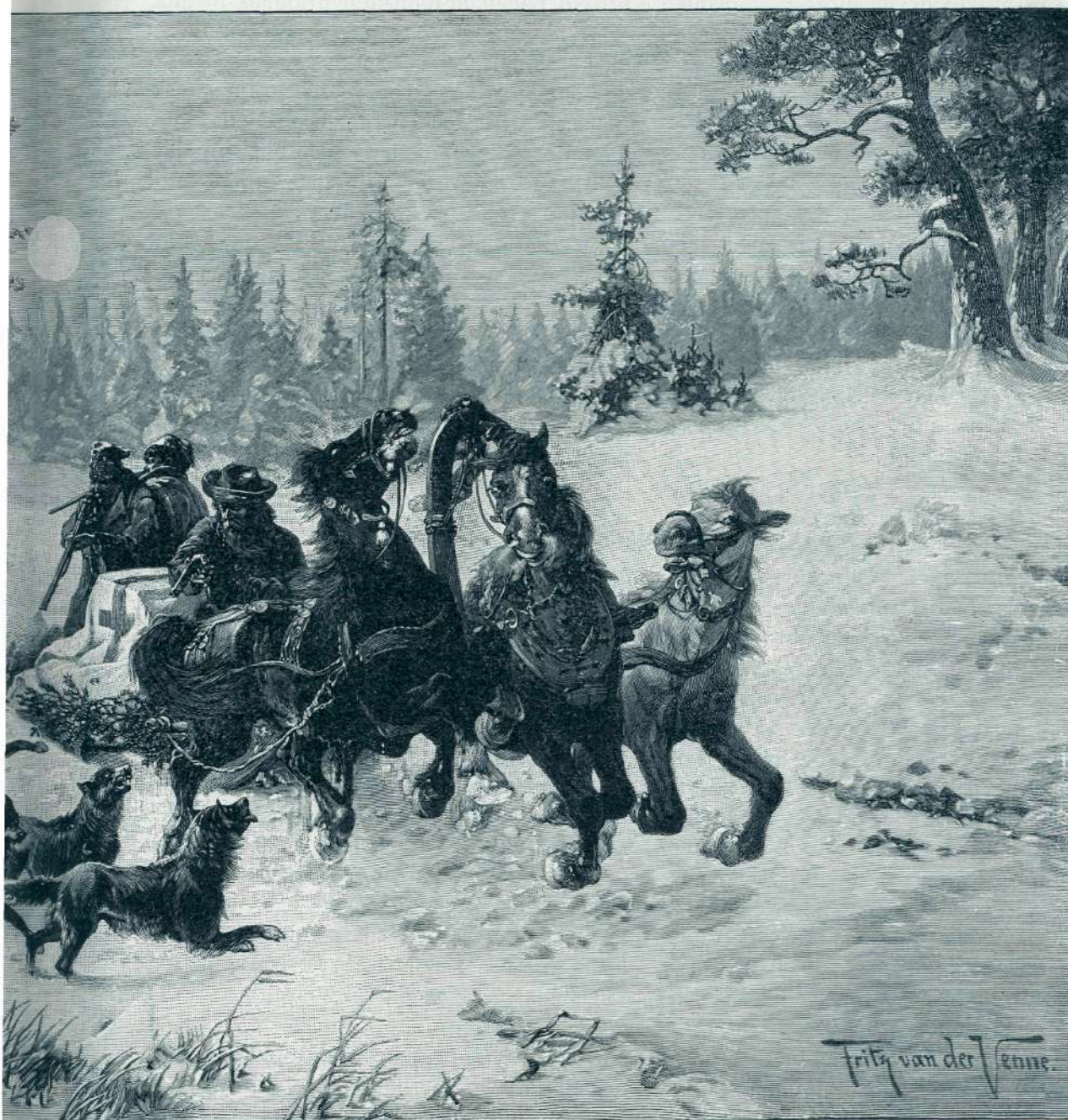
„Nič ni, Mira!... Dolgo te niso že videli!...“

Mira je opazila, kako ji Gizela vse prikriva, in kako se ljudje čudijo nji, ki je bleda in prepadena in ne učka nobene pomladi več... Obšla jo je skrita žalost, in na tihem je zaželela, da bi se končalo

vse še tisto uro: na večer bi ležala na odru, in v dveh dneh bi uživala tam med grobovi večni pokoj...

Bila je že vsa trudna od hoje in z robcem si ji obrisala pot z obraza.

„Pojdi nazaj, Gizela, jaz sem že obnemogla, in log je še tako daleč!... Glej,

FRITZ VON DER VENNE.